

urigtigt at beholde denne Lempelse, og det var heller ikke den, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard — som senere kortere det ærede Medlem Hr. Lange — vendte sin Kritik imod.

Bestemmelsen om Lempelsen slutter imidlertid med, at Dollar ikke maa stige over 5,74, saa længe og saa vidt Nationalbanken er i Stand til at opretholde en saadan Kurs. Ja, hvad er der da med denne Slutningsbestemmelse blevet tilbage af hele Nationalbankens Forpligtelse? Den skal holde en Kurs af 5,74. Den skal synke med Stigningen i Kronens Værdi, saaledes at Kursen synker til 5,49. Banken kan fritages for at lade den synke til 5,49, men det skal under alle Omstændigheder aldrig blive ringere for Kronen end en Dollarkurs af 5,74. Men det kan ogsaa blive ringere! i Virkeligheden er der ved den sidste Formulering indpodet en Tvivl i selve Ordningen, som ogsaa rent psykologisk vil komme til at virke dræbende paa den.

Det er mig bekendt, og det er ogsaa ganske klart, at den højtærede Regering aldeles ikke har ønsket dette, tværtimod. Det fremgaar ogsaa klart af Forhandlingerne i Valutaraadet, at Nationalbankens Repræsentant, Nationalbankdirektør Green, ingenlunde, da Raadet sluttede sine Forhandlinger, tænkte paa, at man ikke kunde naa til det af Valutaraadet aftalte Program: en absolut Forpligtelse. Der maa da senere være fremkommet Betænkelighed, Ængstelighed. Den højtærede Statsminister sagde, at der var Frygt ogsaa overfor den her foreslaaede Ordning. Der maa altsaa i Nationalbanken være overmaade frygtsomme Sjæle overfor et saa svagt Program som dette, om hvilket Nationalbankens ene Direktør tidligere har erklæret, at der ingen Tvivl er om, at ved banktekniske Midler kan Nationalbanken ikke blot fastholde dette, men ogsaa meget mere. Frygtsomme Sjæle. Jeg tror, man tør sige, at i den Tid, vi for Øjeblikket staar i, kan Nationalbanken ikke ledes med Frygten som Undergrund. Jeg giver altsaa ganske det ærede Medlem Hr. N. Neergaard min Tilslutning til hans Grundbetragtning, at Forslaget maa, for at blive den tilsigtede Ordning, indeholde en absolut Forpligtelse for Nationalbanken, og jeg kan ikke tænke mig andet, end at tre Partiers Udtalelse herom kun kan være den højtærede Statsminister særlig kærkommen.

Dernæst gaar jeg over til en Under-søgelse af de Midler, der skal bringes i Anvendelse til Programmets Gennemførelse. § 3 indeholder Meddelelsen om, hvilke Ofre

Nationalbanken vil bringe, og det er kort sagt to Aars Overskud. Beløbets Størrelse kan vel ikke angives, men det ligger efter al Sandsynlighed mellem noget over 20 Millioner og 30 Millioner. Nu tror jeg, at det vil være hensigtsmæssigt, for at man ikke skal misforstaa Nationalbankens Holdning i disse Aar, at gøre opmærksom paa, at det Offer, der her kræves af Nationalbanken, er, at dens Overskud skal ofres til Valutaformaal. Thi Nationalbanken har ofret sit Overskud i forløbne Aar, men til andre Formaal. Der er nogle, der tror, at Nationalbanken har lukreret saa uhyre ved disse Tider, og den har ogsaa haft meget store Overskud. Men den har ofret dem til andre Formaal end Valutaformaal. Den har ofret dem til at holde et Erhvervsliv oppe ved at overtage Tab fra andre, dække dem og afskrive dem. Jeg tror, det er angivet, at Nationalbanken i de forløbne Aar har ofret 80 Millioner af, hvad den havde erhvervet ind under Moratoriet, paa disse Formaal.

Det, der nu kræves, er, at den i de kommende Aar skal anvende sit Overskud til Valutaformaal. Nationalbankens Aktionærer kommer ikke til at lide nogen Nød derved, idet der sikres dem en Rente af Udbytteudligningsfonden, og efter min Mening er det ogsaa ganske nødvendigt, at Nationalbankens Aktionærer faar et sikkert Udbytte i de kommende Aar. Thi den Tanke, at man kunde sige, at Nationalbanken ikke skulde betale noget Overskud i 10 Aar, vilde jo medføre en eneste Ting: at dens Aktier sank til et meget lavt Punkt, og dette vilde ganske sikkert komme til at betyde; at de mere kloge kom til at narre de mindre kloge, idet Folk, som vidste, at denne Kursnedgang kun vilde være en kortvarig Periode, vilde sikre sig Nationalbankaktier til en lav Kurs, fordi de havde Kapitalstyrke til at undvære Udbytte i nogle Aar, og, naar den Periode var forløbet, have hele Fordelen af Aktiernes Stigning op igen fra 50 til 130 eller saa. Den Tanke er altsaa ganske skadelig set fra et hvilket som helst Synspunkt, fra Samfundets Synspunkt, som i ingen Henseende kunde ønske, at Nationalbankens Stilling skulde blive betragtet saaledes, som den vilde blive gennem en sænket Kurs paa dens Aktier, og ogsaa meget lidet formaals-tjenlig overfor Ejerne af disse Aktier.

Det andet Middel foruden det, Nationalbanken selv vil sætte ind derpaa, er Kravet om en Reservekredit. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mente, at denne Kredit laa indenfor Valutaraadets Anbefaling. Jeg maa maaske have Lov til at